

De Tuin (5)

Gina :

En al die dieren,
zo wonderlijk gevormde en gekleurde wezens,
En gras, bloemen, appels, paddestoelen,
zo niemand, en zo bewoond door leven,
en licht, regen, wind...

Luk :

Ook deze dag is een bloem
waarvan de bladen langzaam ontplooiën
in het licht van een omwolkte zon, als
snelle vleugelvuchten, traag verzuchten,
't voelen van wegen door labyrinten
van pijn, het vermogen om te helen,
te zingen, te groeien, ons te tooien
met naaktheid om te tonen wie wij zijn.

Ook die mens is als een bloem,
deze zwakke mens, trage mens, doornig,
teer of gewoon breekbaar als anderen,
hij hoeft niet te veranderen. Hij mag
zijn wie hij is en zich ontplooien. Een
roos of een madelief, wie is 't mooiste?
Allen mogen zich tonen, wie ze zijn.

Ook dit gevoel is een bloem
dat wanneer het wordt gezien van waarde
blijkt en schoonheid bevat en liefdeskracht.
Niets moet er achter angst en schone schijn
verbogen worden. 't Mag er zijn zoals
het is om te groeien tot waarom het
is, bloei vraagt tijd, de vruchten nog veel meer.

En ook de nacht is een bloem.
In 't duister kan de ziel openplooien
naar het Licht, in dromen onthult zich het
zicht op diepere lagen en de slaap
verzacht de ondraaglijkheid van 't bestaan.
En als wij midden in die donkerte
ontwaken, voelen wij misschien dat we
voor eeuwig mogen blijven wie wij zijn :
een grond waarin vreemde bloemen kiemen.

Luk Heyligen :

Ook dit zijn bloemen.